

Preek eerste zondag van de advent.

Heeft u wel eens het volgende meegemaakt? Je bent aan het bidden en er gebeurt niets. Je voelt helemaal niets. Je denkt: “Ik praat alleen maar in mezelf. Er is helemaal niets.”

Of het volgende: Je staat aan het ziekbed van iemand van wie je houdt. Je ziet hoeveel pijn hij of zij heeft. Je staat daar. Je voelt je zo machteloos. “God help hem toch! Zij heeft u nodig God!” Geen antwoord.

De profeet Jesaja in de eerste lezing zit in dezelfde situatie. Hij bidt: ‘Scheur toch de hemel open en daal af.’ In moderne taal: Laat zien dat U er bent, nu ik U zo nodig heb.

Ik wou dat je altijd duidelijk voelt dat God er is. Maar zo werkt het niet. Soms voel je iets Heel soms. Maar vaak niets. Het lijkt alsof God, als Hij iets van zich laat horen, dat heel stilletjes doet, bescheiden, onopvallend. Je moet goed opletten anders mis je Zijn aanwezigheid.

Hoe let je goed op? Hoe krijg ik contact met Hem? Hoe voel je God? Daar gaat het vandaag over.

Bij contact met mensen moet je overigens ook goed opletten. Een vriend komt bij me langs. Hij zegt: “Het gaat niet goed met me. Mijn bedrijf kondigt een reorganisatie aan. Op mijn afdeling gaan ontslagen vallen. Ik slaap slecht. Ik heb zo het gevoel dat ik mijn baan kwijt raak. Ik ben 55 jaar oud. Ik krijg nooit meer een nieuwe baan.”

Ik denk ondertussen aan een enorme ruzie in de familie tussen een oom en een tante. Mijn hoofd is vol van mijn eigen zorgen. Er is geen ruimte voor de angst van mijn vriend. En hij merkt dat ik afwezig ben. “Hij heeft zijn hoofd er niet bij. Lichamelijk is hij hier. Met zijn gedachten is hij heel ergens anders.”

Hoe had ik beter kunnen luisteren?

Om goed te luisteren moet ik **ruimte** creëren in mijzelf. Er moet een soort leegte *in* mij zijn. Een stilte. Niet gevuld is met andere zaken. Dat is nodig om goed te luisteren. Als er stilte was geweest in mijn hoofd, had ik echt naar mij vriend geluisterd. Dan had ik me geconcentreerd op *zijn* probleem. Nu denkt hij: “Het interesseert hem niet echt.”

Hoe krijg ik contact met God?

Eigenlijk hetzelfde. Een leegte *in* mij zijn. Een ruimte die niet gevuld is met andere zaken. Zodat je echt luistert. Er moet stilte zijn. God ontmoet je in de stilte.

“Pastoor, ik heb geen tijd voor stilte. Ik moet dit nog doen. Ik moet dat nog doen.”

Mag ik u uitdagen iets raars te doen? Vanmiddag. Of de rest van de week. Een oefening die een kwartiertje duurt. Even 15 minuten nergens naar toe gaan, niet aan iets nieuws beginnen. Niemand bellen, geen mails checken. Even 15 minuten niets doen. Helemaal ...niets. Alles los laten.

En probeert u na die 15 minuten te bidden. En dan gebeurt er iets opmerkelijks. Je hoofd zit niet meer helemaal vol. De onrust verdwijnt. En daardoor wordt het makkelijker om God te voelen. Het is alsof God tegen je zegt. “Alles is van Mij. Alles is van Mij. Ook jouw leven is van God. Dus hoef je je niet over van alles zorgen te maken. Altijd maar te ploeteren. Er zijn momenten dat je je leven mag overlaten aan God, dat je mag loslaten.”

Je voelt een beetje vrede.

Misschien helpt dit ons ook met corona om te gaan. We zijn het allemaal een beetje zat aan het worden, hé. Het duurt maar. Al die beperkingen. Wij willen zelf uitmaken hoe we leven. Zelf de controle hebben. Zelf bepalen wat je doet. Maar misschien moeten we dat laatste loslaten.

Een jonge vrouw wandelt met haar moeder op het strand. Ze moppert: “Ik ben het zo zat die corona. Wanneer wordt alles weer normaal? Ik wil op vakantie. Ik wil uit eten met vrienden. Ik wil geen mondkapje meer.” Opeens stopt ze met mopperen. Ze kijkt haar moeder aan. Ze denkt wat kijkt moeder tevreden en gelukkig uit haar ogen. “Moeder wat is uw geheim? U hebt de crisis en de oorlog meegemaakt. Heel veel persoonlijke tragedies. Maar ik hoor u nooit klagen. Hoe moeilijk het ook is, het lijkt wel of u een geheime bron hebt. Dat u toch gelukkig bent, ondanks alles. Dat wil ik ook. Wat is uw geheim?”

Moeder zegt niets.

Ze bukt zich en pakt in beide handen zand

Met haar rechterhand probeert ze **krampachtig** het zand vast te houden. Maar hoe harder ze grijpt, hoe sneller het zand uit haar hand loopt

Haar andere hand houdt zij gewoon open.

En daar blijft het zand in liggen

“Mijn geheim is niet krampachtig de controle willen, zelf willen bepalen hoe mij leven gaat. Dat is hetzelfde als krampachtig dat zand vasthouden. Het glipt alleen maar sneller tussen je vingers door. Er zijn omstandigheden in het leven dat je niet de controle hebt. Dat is realiteit. Je kwelt jezelf dan alleen maar met je gemopper en je wens dat je de controle hebt.

Wanneer ik God vertrouw, mijn leven loslaat en aan Hem overgeef, is het veel gemakkelijker. Dan blijft het zand liggen in je hand.”

Dan is het alsof God tegen me zegt. “Alles is van Mij. Ook jouw leven is van Mij. Dus hoef je je niet over alles zorgen te maken. Je mag loslaten. Het komt goed.”

Probeer u het eens deze week: 15 minuten helemaal niets doen. En dan je leven overgeven aan God en je onrust loslaten.